

bruge Ordene „Land“ og „Nige“ i Sjæng; men det er neppe rigtigt. Hvor der er Tale om det Politiske, skal man efter min Mening hellere bruge Ordet „Nige“. Hvis de Herrer ville se paa Lovforslagets § 38, hvor der meget rigtig er Tale om indenrigsk Skibsart, ville de finde Befrættelse paa denne min Betragtning, som jeg derfor ikke nærmere skal begrunde. „Landet“ er nærmest et folkeligt Begreb, „Niget“ et politisk. Vi kalde Sønderhyderne vore Landsmand, og jeg tror, at vi have Lov til at regne dem med til Fædrelandet; men desværre høre de ikke med til samme Nige. Jeg vil altsaa ønske, at det maatte blive en gjenmeegaende Bestræbelse i vor Lovgivning, at man mere og mere valgte disse Ord med Skjønnsomhed. Hermed skal jeg slutte, og ligesom to ærede Medlemmer fra den anden Side, der have havt Ordet før mig, udtale et Haab, det Haab nemlig, at det maa lykkes at føre dette Lovforslag igjennem Rigsdagens Brændinger og Sker, men i en betydelig mere frivundet Skikkelse end den, hvori det er kommet ind her.

Pruse: Jeg har ligesom de 3 ærede første Talere, der have havt Ordet idag, havt den Ære at være Medlem af det Udvalg, som ifjor behandlede et lignende Lovforslag. Fra Begyndelsen, da dette Lovforslag blev forelagt, og under Sagens første Behandling til jeg allerede Indtrykket af, at det gik i en Retning, jeg slet ikke kunde billige, nemlig i Retning af Frihandelsystemet. Den sidste ærede Taler udtalte sig i samme Retning; men jeg skal ikke lade mig forstyrre deraf eller forandre min Anskuelse i denne Sag. Den er hos mig saa fast, at den ikke saa let lader sig røkke. Jeg maa i høi Grad beklage, og paa Forhaand bede det ærede Thing undskylde, at jeg staar meget alene med Hensyn til min Anskuelse i denne Sag; men det har en Grund, der vistnok maa anses for gyldig, at jeg har et andet Syn paa denne Sag, end de fleste ærede Medlemmer her i Salen og maasse ogsaa i det andet Thing, idet jeg nemlig næsten er den Eneste af den industridrivende Klasse, som har den Ære at være Medlem af Rigsdagen. Jeg har derfor, da jeg mærkede, at man vilde gaa i denne Retning af Frihandelsystemet, og at de fleste vilde stemme derfor, anset det for min Pligt at gjøre, hvad jeg med mine ringe Gæver formaade, for at modarbejde det saa meget som muligt. Jeg har i Betænkningen afgivet et Separatvotum, foruden at jeg har tiltraadt, hvad jeg har sølt, at jeg kunde tillægge af Ændringsforslag, der gik i den Retning, jeg billiger. Betænkningen findes i Tillæg B. til Tidenden for ifjor, Spalte 1233—76, og i det Bilag, som følger med, og hvori alle de Andragender, der ere fremkomne til Udvalget, indeholdes. Den Støtte, jeg ikke fandt i Udvalget, var jeg saa heldig at finde i de Andragender, der fremkom udefra, thi de fleste af disse ere frem-

komne fra Industridrivende, hvad der jo ikke er saa forunderligt, da de især fandt sig og deres Bølsædsag haardt angrebne ved hint Lovforslag, hvorved Beskyttelsen tildels bortfaldt. — Det er da navnlig i Borttagelsen af Beskyttelsestolden i den Grad, hvori det ønskedes af de fleste af Udvalgets Medlemmer, at jeg ikke kunde samstemme med dem. Jeg kan nu ikke begribe, hvorledes der kan være en saa almindelig Modstand imod denne Beskyttelsestold paa en Tid, da Alle ere enige om at ville hjælpe den arbejdende Klasse, thi det forekommer mig at maatte staa klart for Enhver, at man ved at borttage den gjør det Modsatte af, hvad man vil, nemlig hjælpe den arbejdende Klasse. Den sidste ærede Taler fremsatte et Exempel om en Drivhusplante og sagde, at jo mere man tog Driften bort fra en Plante, desto bedre vilde den komme til Udviiking; men dette vil aldeles ikke kunne passe med Hensyn til den arbejdende Klasse. Borttagelsen af Beskyttelsestolden vil heller ikke altid faae den Indflydelse, som man tror, at Konjumenterne vilde faae Varene for bedre Kjøb. Ja, ganske vist, det er nemt at forstaa, at naar der bliver Overfyldning af Varer paa Markedet, kan disse gaa for godt Kjøb; men det er ingen naturlig Prisbillighed. De maa lægge Merke til, mine Herrer! at det er den forøgede Afsetning, der frembringer Prisbillighed paa den naturlige Maade. Den Mand, der har en større Afsetning, kan levere en billig Vare, men ikke den, der mangler Afsetning, men han nødsages dertil. Vil man kalde det en Lykke og sige, at Landet bliver som en Dase, hvor man kan sige: Se, vi bo i et Land, hvor man faar Alting for Spotpris, ikke engang Materialierne ere betalte. Ja, mine Herrer, men Arbejderens Sveddraaber ere altsaa endnu mindre betalte, og det vil da ikke være meget længe, inden de Arbejdere gaa til Grunde, der ikke kunne forjæne Brødet. Det kunne de ikke gjøre, hvor der er en Mangel paa Afsetning, men er det ikke absolut klart, at ved at have Indførselstolden paa producerede Gjenstande vil man forøge Indførselen deraf, og ved at forøge Indførselen af fremmede Varer bliver der en mindre Afsetning for dem, der ere i Landet. Jeg finder, at det er saa klart, uagtet det er vanskeligt at faae Folk i Almindelighed til at forstaa dette, at et Barn kunde forstaa dette. Jeg har Tillid til mig selv som praktisk Mand i denne Retning, og veed af egen Erfaring, hvor let det har været mig at kunne levere godt Arbejde, og dog at nedsatte Priserne paa samme, naar jeg havde betydelig Omsætning, og ligeledes at give flere Arbejdere at bestille netop ved en forøget Afsetning, men det Modsatte er Tilfældet, hvis Afsetningen standser. Det forekommer mig, at Enhver maatte kunne begribe dette, da det er saa let; men desuagtet møder jeg saa stor Modstand, og der sigtes til, at nedsatte Indførselstolden i en saadan Grad, at man ligesom vil tvinge